

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.212 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel van 2 februari 2009 om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN HELMONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2004 vraagt verzoeker een visum kort verblijf aan.

Deze visumaanvraag wordt op 4 mei 2004 door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken geweigerd.

Op 4 juli 2008 dient verzoeker in België een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt op 20 januari 2009 door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sedert 2004 in België zou verblijven, goed geïntegreerd zou zijn, Frans en Nederlands zou spreken, hier familie heeft wonen, zou willen werken, vormen geen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België zou rechtvaardigen.

Betrokkene verklaart sedert 2004 in België te zijn, zonder dat hij geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit 4 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft betrokkene gedurende 4 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat de verzoeker zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven, zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art.9 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door de wetten van 15.09.2006 en 27.12.2006.

Wat betreft het feit dat hij familie in België heeft wonen; betrokken verklaart niet waarom het feit dat hij hier familie heeft wonen op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Niets verhindert betrokkene zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: het vereiste vragen bij de diplomatieke overheden bevoegd voor het verblijf.

De aanvraag kan in het land van herkomst in te dienen.”

Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 februari 2009 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing die als volgt luidt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“1. Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen

Dat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing van bestuurshandelingen uitmaakt zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd.

Dat bijgevolg de Minister van Migratie- en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen en dat zulks niet is geschied.

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze, moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.)

Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, m.n. onder art. 149 van de Grondwet;

Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Minister van Migratie- en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Migratie- en asielbeleid voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de beslissing tot onontvankelijkheid, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Dat de minister niet volstaat te stellen dat de elementen door verzoeker aangehaald geen uitzonderlijke omstandigheden vormen in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat de minister stelt dat een tijdelijke scheiding met zijn familie verzoeker niet verhindert om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

Dat artikel 8 EVRM onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt.

Dat de hele familie van verzoeker in België woont, te weten zijn broer, zijn zussen en zijn ouders. Dat al deze personen legaal in België verblijven.

De aanvraag strekkende tot het bekomen van een visum gezinshereniging dient bekomen te worden via de Belgische vertegenwoordiging in Casablanca.

Dergelijke aanvraag kan maanden duren.

Het is inhumain om aan verzoeker te vragen om alleen terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde papieren –die zij grotendeels in België bij elkaar dient te zoeken- te gaan neerleggen.

Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Marokko, zonder zijn familie.

Dat tevens van de andere gezinsleden niet kan worden verwacht dat deze mee verhuizen naar het buitenland.

Dat uitzonderingen op artikel 8 EVRM enkel mogelijk zijn indien dit noodzakelijk is voor een democratische samenleving. Dat dit in casu geenszins is aangetoond.

Daarenboven spreekt verzoeker ondertussen beide landstalen, verblijft hij hier reeds vijf jaar en is perfect geïntegreerd.

Dat de motivering van verweerder een standaard antwoord betreft, en geenszins een antwoord betreft op de concrete aanvraag van verzoeker.

Dat de door de Minister gegeven beslissing niet gedragen wordt door de feiten van de zaak.

Dat de beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd is, wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.”

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan ze is genomen. In de motivering wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat de door de verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom hij de aanvraag niet kon indienen via de gewone procedure. Verzoeker maakt volgens verwerende partij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verwerende partij wijst erop dat al zou de bestreden beslissing stereotiep, geijkt of gestandaardiseerd gemotiveerd zijn, dit nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren werd gemotiveerd; wat telt is dat de feitelijke en juridische gegevens duidelijk zijn. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar de elementen die betrokkene zelf heeft ingeroepen bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene heeft in zijn aanvraag noch de schending van artikel 8 van het EVRM ingeroepen noch heeft hij ingeroepen waarom het feit dat hij familie heeft in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag in België verantwoordt. Verzoeker maakt tenslotte niet duidelijk op welke manier de beslissing niet gedragen wordt door de feiten.

2.3. Gelet op de nota van verwerende partij beperkt verzoeker zich ertoe in zijn repliekmemoire te verwijzen naar de middelen zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker nog verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

Verzoeker voert betreffende de eerste bestreden beslissing tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet de machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In zijn aanvraag zette verzoeker het volgende uiteen over de buitengewone omstandigheden:

“Als buitengewone omstandigheden roept mijn cliënt het volgende in:

- *Mijn cliënt is goed geïntegreerd wegens zijn lange verblijf in België*
- *Mijn cliënt spreekt goed Frans én Nederlands. Hij Nederlandse les gehad in het schooljaar 2005, 2006 en 2007. Het kennen van één der landstalen is een bewijs van integratie.*
- *Mijn cliënt bewijst zijn lange verblijf eveneens door zijn Nederlandse lessen en door een afspraakkaartje van het OCMW.*
- *Mijn cliënt heeft in België familie wonen te weten : zijn broer, zus én zijn ouders. De broer K. E. H. (...) is Belg, de zussen K. F. (...) en K. A. (...) hebben een verblijfsvergunning alsook de vader K. M. (...), en K. N. (...), de moeder.*
- *Mijn cliënt zou direct kunnen werken als metsers van zodra hij over een verblijfsvergunning beschikt.*

Mijn cliënt kan niet terugkeren naar zijn geboorteland omdat mijn cliënt hier reeds lang verblijft, zich goed geïntegreerd heeft, zijn familie hier woont én hier zou kunnen werken van zodra hij over een verblijfsvergunning kan beschikken.

Mijn cliënt spreekt goed Frans én heeft ook Nederlands geleerd wat zijn wil tot integratie aantoont.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoeker. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat de minister niet in concreto op de door hem aangehaalde elementen heeft geantwoord. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op alle door verzoeker ingeroepen argumenten heeft geantwoord.

Tevens dient te worden opgemerkt dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Betreffende het door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde element dat zijn familie in België woont, wordt in de eerste bestreden beslissing het volgende geantwoord: *“Wat betreft het feit dat hij familie in België heeft wonen ; betrokken verklaart niet waarom het feit dat hij hier familie heeft wonen op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”* Verzoeker toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) onder meer de bescherming van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt. Verzoeker wijst erop dat zijn hele familie in België woont en dat het verkrijgen van een visum gezinshereniging, omdat het via de Belgische vertegenwoordiging in Casablanca dient te gebeuren, maanden kan duren. Het is volgens verzoeker inhumain om aan verzoeker te vragen om alleen terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde papieren te gaan neerleggen. Het is voor verzoeker niet mogelijk een waardig en effectief gezinsleven te leiden in Marokko zonder zijn familie en dat het tevens niet mag verwacht worden van de andere gezinsleden dat deze mee verhuizen naar het buitenland.

Terecht stelt verwerende partij in haar nota dat betrokkene in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf noch de schending van artikel 8 van het EVRM heeft ingeroepen noch heeft uiteengezet waarom het feit dat hij familie in België heeft een buitengewone omstandigheid is die het indienen van zijn aanvraag in België verantwoordt. Er diende hierop dan ook niet te worden geantwoord in de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Met betrekking tot de eerste voorwaarde van artikel 8, lid 2 van het EVRM dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, lid 2 van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Verzoeker betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar is van mening dat verwerende partij niet aantoont dat in casu de uitzondering op artikel 8 van het EVRM dient toegepast te worden omdat het noodzakelijk is voor een democratische samenleving.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch enkel inhoudt dat de aangehaalde situatie van verzoeker geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem vrijstelt van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit zijn land van herkomst, in te dienen (RvS 12 oktober 2005, nr. 150.122). Verzoeker weerlegt met zijn betoog niet het gegeven dat er in casu geen sprake is van buitengewone omstandigheden. Het is niet omdat zijn familie in België verblijft dat hij als volwassene niet in staat zou zijn in zijn land van herkomst de aanvraag in te dienen. Trouwens verplicht het vervullen van de formaliteiten bij de diplomatieke post in het buitenland verzoeker niet om te verblijven waar de post gevestigd is, maar houdt enkel in dat hij zich tijdelijk naar die plaats dient te begeven voor het vervullen van de nodige formaliteiten. Bovendien is het een loutere bewering van verzoeker dat het verkrijgen van een visum gezinshereniging maanden kan aanslepen omdat hij dit via de Belgische vertegenwoordiging in Casablanca dient te doen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen onredelijke inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoeker in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daarenboven kan in artikel 8 van het EVRM geen recht op gezinshereniging worden gelezen. Voor een eventuele gezinshereniging bestaat er een ander juridisch instrumentarium (RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot benadrukt de Raad dat de Belgische wetgeving niet uitsluit dat verzoeker op een wettige wijze opnieuw tot het Rijk worden toegelaten, zodat de scheiding met zijn familie slechts een tijdelijke scheiding betreft teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfsreglementering. Een tijdelijke scheiding van zijn familie houdt geen schending van artikel 8 van het EVRM in (RvS 13 december 2005, nr. 152.639; EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Zeer terecht stelt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verder dat het feit dat de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft bovendien in zijn aanvraag geen redenen op waarom het voor hem bijzonder moeilijk is om ten gevolge van zijn integratie, het spreken van beide landstalen en zijn verblijf van 5 jaar zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Pas indien de bevoegde minister van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot het onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening kan houden met de duur en de graad van integratie. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig is.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard door te besluiten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Evenmin toont verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog in zijn verzoekschrift de Raad zijn aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden opgemerkt dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. De motieven van de bestreden beslissingen steunen op gegevens die terug te vinden zijn in het administratief dossier. De gemachtigde van de minister is op basis van een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissingen gekomen. Verzoeker toont de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet met concrete gegevens aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.